

HỒI 18
Ẩn Nhân Môn

T

rời sáng rồi!

Bao nhọc mệt của nàng hầu như tan biến, cũng như bóng đêm phải tan biến lúc vầng dương bắt đầu lộ dạng.

Hơn thế nữa, nếu mắt nàng không bị hoa, trước mặt nàng chừng mười mười lăm trượng chính là dải đất bằng phẳng thấp thoáng qua hàng cây rừng đã trở nên thưa thớt.

Vậy là nàng đã vượt qua khu rừng, vượt qua chính nàng.

Nàng hít một hơi dài, sáng khoái, người lằng lằng, ung dung vượt qua khoảng cách còn lại, giữa nàng và dải đất bằng phẳng phía trước.

- Yessen! Người đó ư?

Nàng dừng lại, nhìn quanh.

Dải đất trước mắt nàng tuy bằng phẳng nhưng không vì thế mà không có những cội cây to mọc lác đác, tạo thành bóng râm cho người lữ bộ cần nơi dừng chân nghỉ trưa, trốn ánh nắng gay gắt, và cũng tạo thành chỗ kín đáo cho bất kỳ ai có tà ý tha hồ ẩn náu vào những lúc trời chỉ mới mờ sáng như lúc này.

Từ tàng cây um tùm của một cội cây như thế có một bóng nhân ảnh lao đến nàng.

Vút!

Nàng giương ánh mắt nghi ngờ:

- Đại bá?

Nhân vật nọ tròn mắt kinh ngạc:

- Sao bộ dạng ngươi tiêu tụy như thế này? Tiểu tử kia đâu? Có phải chính y đã gây cho ngươi nông nỗi này?

Nàng nhìn lại mình, đúng là tiêu tụy thật. Mà không tiêu tụy sao được nếu phải một mình lặn lội giữa khu rừng và hầu như suốt một đêm?

Nàng bậm môi, quyết ngăn chặn giọt lệ chực tràn mi. Để điều đó dễ dàng hơn, nàng hỏi ngược lại đại bá của nàng:

- Đại bá sao lại thế này? Tam thúc từ thúc có phải cũng đi theo đại bá? Vậy còn gia sư sẽ do ai chăm sóc? Điều gì xảy ra cho gia sư rồi?

Hỏi được một hơi như vậy, một là giúp nàng quên đi thái độ bạc bẽo phũ phàng của Cừu Hận, hai là để nàng có dịp tra vấn đại bá của nàng, về những gì nàng có ý nghi ngờ đại bá, như đã được Cừu Hận giải thích.

Đại bá nàng trầm giọng:

- Sao người biết đã có chuyện xảy ra cho sư phụ người?

Vậy là rõ, đại bá nàng vậy là đã gián tiếp thừa nhận. Bao nghi ngờ, bao giận dữ liền được nàng trút ra kỳ hết:

- Sao tiểu diệt không biết? Chư vị là thúc bá bấy lâu nay luôn được Yến nhi kính trọng, sao chư vị nỡ tâm dối gạt Yến nhi? Sao nhẫn tâm đối xử với gia sư như vậy?

Lão cau mày:

- Kìa, Yến nhi! Sao người nói năng hồ đồ vậy? Ta dối gạt người bao giờ? Ta hại sư phụ người bao giờ?

Nàng phùng phùng lửa giận:

- Đại bá không ngờ chứ gì? Chính mắt tiểu diệt thấy, chính tai tiểu diệt nghe, ngay khi tiểu diệt cùng đi với... với gã Cừu Hận, chẳng phải cả tam vị cũng lập tức bỏ đi sao? Điều đó khiến tiểu diệt sinh nghi. Tiểu diệt lập tức quay lại để tìm sư phụ. Hừ! Nào ngờ chỉ mới loáng chốc, bất chấp những lời tiểu diệt gửi gắm, gia sư nào có được chư vị quan tâm. Gia sư bị thất tung bởi chính hành vi thiếu trách nhiệm của ba nhân vật từng là bằng hữu. Đại bá còn muốn đối gạt sư phụ và tiểu diệt như thế nào nữa?

Lão nghiêm mặt:

- Người đã quay lại tìm sư phụ người?

Nàng cười nhạt:

- Đúng vậy? Gã Cừu Hận tuy thâm trầm, tuy quái đản nhưng gã nghi thế nào đúng thế đó.

- Gã nghi như thế nào?

Biết rõ đã đến lúc vạch mặt kẻ gian dối, nàng bĩu môi:

- Ngay từ đầu gã đã có ý nghi ngờ tam vị. Do đó, đi chưa được một canh giờ, gã và ta, cả hai cùng tìm chỗ nấp. Quả nhiên sau đó tam vị đều đi ngang qua, cho thấy tam vị chẳng hề có ý quan tâm chăm sóc cho gia sư, chưa gì tam vị chỉ muốn đuổi theo gã dò xét gã.

- Rồi người cùng gã quay lại tìm sư phụ người?

- Đương nhiên! Và sự thật lập tức phơi bày?

- Sự thật gì?

- Hừ! Một là tam vị đã đồng lõa cùng kẻ địch, mới đó đã bắt giữ gia sư, đưa gia sư đi giam cầm nơi nào đó. Hai là chính tam vị vì thiếu trách nhiệm, thản nhiên nhìn gia sư bị bắt giữ. Thử hỏi, nếu là ta tam vị có nghĩ như thế không?

- Hừ! Đó là người đoán hay do gã Cừu Hận đoán và nói cho người nghe?

- Gã đoán, ta tin. Không những thế, gã còn đề quyết gia sư bị hóa cuồng là do tam vị gây ra.

- Do bọn ta?

- Không sai! Gã nói, tam vị làm như thế để mong gia sư tiết lộ những câu kinh văn đã được người phỉ lực thu thập. Gã nói, trong Tứ Hữu chỉ có gia sư là có cơ hội thu thập nhiều câu kinh văn hơn tam vị. Tam vị thật bất nghĩa, bất nhân, chỉ muốn đoạt của người nhưng lại giấu riêng phần của mình.

- Gã nói khơi khơi như vậy mà người cũng tin?

- Sao lại không? Ta không thể không tin một khi chính gã đã lần lượt giúp ta thu thập được ba câu kinh văn từ miệng chuông môn Võ Đang phái, sau đó là mười câu nữa từ miệng lão Quan Chủ Cổ Thạch Quan. Người tận tâm như gã đương nhiên chỉ muốn giúp ta, không thể đem đến điều bất lợi cho ta.

Lão mỉm cười:

- Gã giúp người lấy được ba câu kinh văn từ phái Võ Đang? Thật ư?

Nàng có phần hãnh diện:

- Điều đó xảy ra ngay trước mắt ta, không có gì xác thực hơn. Đến lão cũng không thể ngờ cách gã giúp ta thu thập.

Đang cao hứng, nàng thuật luôn một mạch cho lão nghe chuyện đã xảy ra, cách Cừu Hận đã dùng chỉ mỗi một câu kinh văn lại đổi được những ba câu ở Thanh Du đạo trưởng. Sau đó nàng tiếp:

- Rồi cũng bằng một câu kinh văn đó, gã vẫn có cách làm cho lão Quan

Chủ phải tự nói ra những mười câu lão đã thu thập.

Và nàng lại thuật chuyện đánh đối lần thứ hai...

Chờ cho nàng dứt lời, đại bá nàng nghiêm nghị nhìn nàng:

- Người có biết tại sao một mình Quan Chủ Cổ Thạch Quan lại có đến mười câu kinh văn, hơn chưởng môn Võ Đang phải chỉ biết ba câu?

Nàng hỏi ngược lại:

- Lão hỏi điều này để làm gì. Tại sao ta phải quan tâm, phải biết?

Lão đáp:

- Vì ta muốn chứng minh cho người thấy những gì lão Cửu Hận nói về bọn ta đều sai, và những nghi ngờ của người về bọn ta cũng sai.

Nàng cười khẩy:

- Sai ư? Lão định dối gạt ta nữa sao?

Lão quắc mắt.

- Sự việc chưa minh bạch, Yấn nhi, vì thế ta tạm bỏ qua thái độ ngạo mạn và những lời nói trịch thượng xúc phạm của người. Huống chi, như ta đã nói ngay lúc đầu, một kẻ cả tin như người trước sau gì cũng bị người mê hoặc. Cũng may, sự việc vẫn chưa đến nỗi nào, vẫn có thể cứu vãn nếu người chịu khó nghe ta giải thích.

Nàng cau mặt:

- Còn gì để giải thích?

Lão hất mặt:

- Còn nhiều nữa là khác. Như việc bọn ta mỗi người có biết thêm một ít câu kinh văn, ngoài năm câu đến người cũng biết, đó là sự dối trá, sự bịa đặt. Hay nói đúng hơn, đó là kế ly gián với ý đồ gây cảm phần cho người đối với bọn ta.

- Bịa đặt? Ly gián? Như thế nào?

Lão thở dài:

- Trước hết hãy nói về mười câu kinh văn của Quan Chủ Cổ Thạch Quan. Cũng như bọn ta, Tứ Hữu luôn là một, luôn chia sẻ mọi nỗi phiền muộn ưu tư, Quan Chủ Cổ Thạch Quan là một trong Giang Hồ Thất Sát, họ cũng chia sẻ nhau mọi bí ẩn. Đó là lý do khiến người nghĩ một mình lão Quan Chủ lại có đến mười câu kinh văn. Kỳ thực, đó là số kinh văn được Giang Hồ Thất Sát cùng thu thập.

Một người không thể nào có cơ hội thu thập nhiều đến thế. Chẳng phải chuồng môn Võ Đang phái cũng chỉ biết có ba câu đó sao? Cũng không biết chừng, để có ba câu kinh văn, có lẽ Chuồng môn Võ Đang đã cùng một hoặc hai nhân vật nữa trao đổi.

Nàng hoang mang:

- Ý lão muốn nói, Võ Lâm Tứ Hữu có được năm câu kinh văn, so với mọi người là tương đối? Không thể có nhiều hơn, chỉ có thể ít hơn mà thôi?

Lão gật đầu:

- Người có thể tự nhắm ra nếu biết rằng dù có đến mấy mươi câu kinh văn xuất hiện rải rác khắp Uy Phong Cổ Tự nhưng lại có đến hai mươi nhân vật hữu danh cùng chia nhau thu thập. Người nào nhanh lẹ cũng chỉ đạt hai hoặc ba là cùng, không thể nhiều hơn. Như vậy, một mình sư phụ người dẫu có thể biết đến năm câu?

- Có nghĩa là, tam vị thúc bá không ai giữ riêng cho mình câu kinh văn nào cả?

- Không hề! Nếu người vẫn chưa tin ta, ta có thể lập thệ, rằng bọn ta nếu có ý gì khác gây hại cho sư phụ người, nguyên bị nghĩ lời phanh thây, tử vô địa táng.

Nàng giao động:

- Không lẽ... gã thật sự muốn ly gián chúng ta?

Lão âm ừ:

- Qua những gì người vừa kể gã là kẻ thủ đoạn có thừa, thật khó tin nếu gã thật sự thành tâm giúp người. Chắc chắn khi giúp người gã phải có dụng ý gì đó có lợi cho gã.

Nàng giật mình:

- Phải chăng đó là chuyện gã dò xét về cái chết của Cẩm Minh chủ?

Lão giật nảy người:

- Gã dò hỏi như thế nào?

Nàng thuật lại chuyện đó.

Nghe xong, lão cau mày:

- Gã chỉ hỏi, không có động thái báo thù.

Nàng lắc đầu:

- Chuyện đó thì không?
- Gã có nói vì sao gã hỏi không?

Nàng lại lắc:

- Tiểu diệt mấy lần định hỏi, nhưng dường như gã luôn lẩn tránh đề tài đó
- Vậy gã nói với người những gì?

Nàng nhớ lại:

- Gã rất thâm trầm, không mấy khi mở miệng. Hoặc nếu có mở miệng, đó là do tiểu diệt làm trái ý gã, gã chỉ quát nạt tiểu diệt mà thôi.

- Quát nạt? Gã dám hà hiếp người? Một tiểu nha đầu bé bỏng luôn được thúc bá cưng chiều mà gã dám quát nạt?

Nàng thút thít:

- Gã là người như vậy. Tiểu diệt... tiểu diệt hiện rất hận gã.
- Người hận một thì ta hận đến mười. Hừ, nếu là vậy, người không cần đi với gã, hãy đi với ta. Bọn ta nghĩ lại rồi, sẽ giúp người và sư phụ người thu thập càng nhiều câu kinh văn càng tốt. Nhân tiện, sẽ có lúc ta trừng trị gã, giúp người rửa hận.

Nàng thổn thức:

- Nhưng hiện giờ gia sư...

Lão vỗ về:

- Người yên tâm! Sư phụ người quả nhiên đã bị người bắt giữ, là người có hành tung xuất quỷ nhập thần, võ học cao minh, đến bọn ta ba người dù có nhìn thấy cũng không kịp có phản ứng gì đáng kể. Đó là nguyên do khiến bọn ta ba người giờ phải tản khai, chia nhau ra để truy tìm.

Nàng ngược mắt đỏ hoe nhìn đại bá:

- Đại bá! Tiểu diệt trót mạo phạm...

Lão cười xòa, trấn an:

- Ta đã nói là ta bỏ qua, người bắt tất mãi áy náy, Nếu lâm vào trường hợp của người, như lúc này người nói, có lẽ ta cũng phải nghĩ như vậy. Nhưng chỉ một lần này thôi, lần sau nhớ, đừng quá cả tin, dễ bị người lung lay.

Nàng gật đầu. Vì không hiểu vì lẽ gì nàng chợt quay đầu nhìn lại khu rừng.

Không thấy bóng dáng gã, nàng thầm oán hận, vậy là đêm qua nàng đã

đoán lằm, gã không hề bám theo nàng, gã đâu có quan tâm đến nàng như nàng tự tưởng tượng?

Phát hiện cử chỉ của nàng, lão đại bá hỏi:

- Như lúc nãy người từ trong rừng bước ra? Sao chỉ có một mình người?

- Gã đã gây phần nộ cho tiểu diệt, như đó là cách xua đuổi tiểu diệt để gã nhẹ gánh. Giờ này, có lẽ gã vẫn còn trong rừng đang tìm chỗ nào đó đánh một giấc say sưa, bù lại đêm qua phải thức trắng.

Lão đại bá hăm hăm nét mặt:

- Được lằm! Ta sẽ tìm gặp gã, phải dạy cho gã một bài học.

Nàng ngăn lại:

- Không cần đâu, đại bá. Người của Thần Bí Cung cũng đang tìm gã, Đại bá vào đó e chạm trán bọn họ mất.

Lão đâm hoảng:

- Thần Bí Cung? Người và gã cố sao lại dây vào Thần Bí Cung?

Nàng lại kể chuyện đã xảy ra.

Tiếp theo đó nàng phì cười:

- Gã có tài dị dung rất cao minh, thiên biến vạn hóa. Nếu Thần Bí Cung mãi truy tìm một nhân vật có bộ dạng già nua yếu đuối ắt sẽ không lưu tâm đến một nhân vật trẻ tuổi tam tuần chính là gã hóa thân, họ sẽ không bao giờ tìm thấy gã.

Ba chữ Thần Bí Cung không ngờ lại làm cho đại bá nàng sợ đến vậy.

Lão vội nắm tay nàng lôi đi:

- Thần Bí Cung không thích bị ai khác xen vào, ta và người không nên lưu lại. Đi thôi!

Tuy đi theo nhưng nàng nghi hoặc:

- Thần Bí Cung, họ là những ai? Sao mới nghe, đại bá đã tỏ ra sợ hãi?

Lão lăm lét đưa đầu nhìn quanh;

- Đến việc nhắc đến ba chữ đó cũng không nên, người cứ đi theo ta. Rồi ta sẽ nói cho nghe về họ. Nhanh nào!

Cả hai đi xa dần:

Cùng lúc đó, từ những tàng cây xung quanh có năm bảy nhân vật lặng lẽ

xuất hiện. Họ không đuổi theo hai kẻ mới đi. Trái lại, họ lẳng lặng tiến vào khu rừng.

Độ một tuần trà sau, từ khu rừng chợt bay vọt lên những đốm hoa quang màu đỏ.

Những đốm hỏa quang chưa tắt thì các phía liền có mấy mươi nhân vật thần bí xuất hiện.

Cũng như những nhân vật lúc nãy, mấy mươi nhân vật thần bí cũng lặng lẽ tiến vào khu rừng.

Khu rừng vẫn dày đặc, vẫn âm u, che giấu bên dưới những bí ẩn, những nhân vật kỳ quái vừa chui vào.

Mãi đến lúc này, từ cội cây rừng cao to nhất nằm ngang bìa rừng, một bóng nhân ảnh từ đó lao xuống, xuất hiện ngay dải đất trống bên ngoài.

Thoạt nhìn, nếu có người bất ngờ lưu lại nhìn thấy sẽ khó nghĩ đó là Cừu Hận hoặc với bộ dạng già nua hoặc với diện mạo một nhân vật tam tuần.

Vì người vừa xuất hiện chỉ là một nhân vật Cái Bang với y phục rách rưới nhàu bần. Tuy vậy, diện mạo của gã đệ tử Cái Bang này lại sạch sẽ, khác hẳn với y phục gã đang khoác trên người.

Tuy cảnh quang xung quanh vắng lặng nhưng không vì thế mà không có người ẩn nấp dò xét.

Gã đệ tử Cái Bang như cũng biết rõ như vậy nên cố tình ngêu ngao hát:

- Ư ư, nhất cung... nhất kiếm ư... Tú Tuyệt Chuông! A ha... thất phái, Thất Sát, ư... ư... Nhị đại bang. Cốc, cốc... cốc...

Vừa hát gã đệ tử Cái Bang vừa gõ vào nhau bằng hai đoạn cây rừng đủ dài. Đủ để gã dùng thay vũ khí khi khua khoắng vì đang cao hứng, đủ để gã dùng làm gậy thay cho Đả cầu bổng mà đệ tử Cái Bang nào cũng có.

- Đứng lại! Hãy xưng danh...

Quả nhiên ở quanh đây vẫn có người ẩn nấp dò xét. Tiếng quát đó xuất phát từ một cội cây cũng khá cao.

Gã đệ tử Cái Bang bật cười:

- Đường đường là đệ tử một trong nhị đại bang như Cao Phong này, tôn giá có tư cách gì ta phải đứng lại?

Dứt lời, gã vẫn bước đi, vẫn ngêu ngao hát:

- Nhất quân, ư... ư... Nhất kiếm....

Vút!

Một nhân vật xuất hiện bằng thân pháp bất phàm.

Và từ hai lỗ thủng trên túi vải trùm kín đầu của nhân vật này có hai luồng tinh quang bắn xạ ra, nhìn gã đệ tử Cái Bang.

- Cao Phong ngươi là đệ tử của nhân vật nào ở Cái Bang?

Gã bữu môi:

- Lại thêm một kẻ nữa không dám chường mặt thật cho mọi người nhìn? Thần Bí Cung chỉ có thể dọa người khác, đâu thể dọa nổi ta là đệ đại tử của đệ nhất thần hành bang chủ lão gia?

Nhân vật thần bí nọ chớp mắt:

- Gia Cát Vân lão hỏa tử có người là đệ tử khi nào vậy? Lại còn là đại đệ tử nữa?

Gã cười hề hề:

- Tôn giá không biết thật? Hóa ra so về mức độ thần bí, bang chủ lão gia của Cao Phong ta vẫn chiếm phần hơn. Ha... ha...! Nhất quân, nhất kiếm, tứ tuyệt chưởng.

Gã vừa ư ư hát vừa bỏ đi, khiến nhân vật nọ phẫn nộ, phải dịch người quyết ngăn lối gã:

- Người đâu thể hí lộng ta như thế? Ta...

Vút!

Nhân vật nọ không thể nói hết lời vì một sự việc đang xảy ra khá bất ngờ.

Đó là gã đệ tử Cái Bang không hiểu đã di chuyển bằng cách nào mà dù có bị nhân vật nọ tung người bám theo thủy chung vẫn không thể đón đầu chặn lối gã.

Nhân vật nọ càng thêm phẫn nộ, di chuyển nhanh hơn.

Vút! Vút!

Vẫn vậy gã đệ tử Cái Bang có cách di chuyển lắt léo kỳ quái, đủ cho gã ung dung tiếp tục bỏ đi và vẫn ngêu ngao hát ư ư:

- Thất phái, thất sát... nhị đại bang...

Không thể làm gì được, nhân vật thần bí đột ngột phát kinh:

- Quả nhiên là công phu Xúc Địa Thành Thốn của lão hóa tử Gia Cát Vân. Nhưng với người ta vẫn có cách buộc người dừng lại. Đỡ!

Vù...

Gã đệ tử Cái Bang vờ phát hoảng kêu lên:

- A...! Muốn cản trộm ư? Cầu cuồng muốn chết phỏng?

Gã nhảy qua nhảy lại, tiện tay gã vung loạn hai nhánh cây thay gậy

Vèo... Vèo...

Cách nhảy của gã tuy không ra chuồng pháp gì nhưng vẫn giúp gã thoát kinh của đối phương trong gang tấc.

Ngược lại, hai nhánh cây của gã lại suýt làm túi lụa trùm đầu của nhân vật nọ bật bay.

Nhân vật nọ kịp lách đầu qua một bên, phần nộ tung tiếp vào gã một kinh nữa:

- Sư phụ người còn phải kiêng nể ta đôi phần, người có tư cách gì đùa cợt ta? Đỡ!

Vù...

Gã lại nhảy, lại khua gậy:

- Ai bảo Cao Phong ta đang đùa? Việc gì ta phải kiêng nể loại giấu đầu giấu mặt như người? Đâm này, đẩy này, cuốn này?

Vèo... vèo...

Gã có cách điều động hai cây gậy thật điêu luyện. Một trên thì một dưới, một tả thì một hữu. Cái thì nhẹ chỉ là hư chiêu, cái thì trầm nặng chính là thực chiêu. Và hư chiêu hay thực chiêu đều thay đổi liên tục, không chắc chắn gậy nào thực, gậy nào là giả hư.

Điều đó làm cho nhân vật nọ sau một thoáng nhận định chợt nhảy lùi về:

- Dừng tay! Đả Cầu Bổng của Cái Bang chưa bao giờ đạt đến mức biến ảo như người vừa thi triển. Người không phải đệ tử Cái Bang?

Gã thu gậy về và ung dung bỏ đi, miệng thì nói:

- Phải hay không cũng vậy thôi. Tóm lại, tôn giá giờ đã biết Bổng pháp của Cao Phong ta lợi hại như thế nào rồi đấy! Cáo biệt.

Nhân vật nọ bật quát:

- Đứng lại! Người không thể đi nếu chưa nói rõ công phu người vừa sử dụng gọi là gì?

Gã bật cười:

- Tôn giá muốn biết ư? Đó gọi là Thiên Bổng Điều Cầu, Địa Bổng Ngọa Cầu. Ha... ha...

Nhân vật nọ trừng mắt:

- Làm gì có thứ công phu này? Điều Cầu, Ngọa Cầu? Là do người bịa ra thôi.

Chợt có tràng cười từ xa vọng đến:

- Bịa hay không, sao cung chủ không hỏi lão hóa tử ta? Đôi co làm gì với đệ tử đó đến phải tự hành hạ mình? Ha... ha...

Vút!

Một lão khất cái xuất hiện, khiến gã đệ tử Cái Bang tái mặt:

- Bang chủ...

Nhân vật nọ cũng kêu:

- Là bang chủ Cái Bang đó ư? Lão giáo huấn luyện đệ tử giỏi đấy.

Lão khất cái nhìn gã kia:

- Người vẫn không bỏ thói gặp ai cũng hí lộng, cũng đùa cợt thế sao, Cao Phong? Hí lộng ta thì không sao nhưng đến cả cung chủ Thần Bí Cung người cũng không chừa, quả là to gan lớn mật. Hừ!

Thấy lão khất cái vừa mắng vừa nháy nhó mắt, Cao Phong cười hề hề:

- Cao Phong này làm sao phân biệt ai là cung chủ giữa bao nhiêu người đều che kín chân diện? Phải chi ngay từ đầu lão cứ xưng danh hoặc chỉ cần chường thật mặt ra là đủ, đâu đến nỗi xảy ra cố sự?

Cung chủ Thần Bí Cung quắc mắt:

- Đã là đệ tử sao y không có vẻ tôn kính, không gọi lão hóa tử người là sư phụ?

Bang chủ Cái Bang cười khà khà:

- Từ trước đến giờ có lúc nào tệ đồ biết tỏ ra tôn kính? Huống chi sau này, y lại tự mình thức ngộ tuyệt kỹ thất truyền của bổn bang, gọi là Thiên Địa Nhị Bổng, y càng tỏ ra bất trị hơn. Mong cung chủ chớ phiền trách!

- Thiên Địa Nhị Bổng? Sao lúc này y lại gọi...

Bang chủ Cái Bang cướp lời:

- Đó là do y cố tình trêu chọc cũng là do cung chủ khích nộ y. Điều Cầu (câu chó lên), Ngọa Cầu (bắt chó nằm) là y ám chỉ cung chủ.

Cung chủ Thần Bí Cung thịnh nộ:

- Phải chăng đến lượt lão hóa tử người châm chọc ta?

Bang chủ Cái Bang vùng cười ngất:

- Đâu riêng gì lúc này, lão hóa tử ta luôn châm chọc, luôn đối đầu với cung chủ kia mà. Cung chủ nói gì lạ vậy. Ha... ha...

Cung chủ Thần Bí Cung gầm lên:

- Nếu vậy, hãy tiếp ta một chuồng!

Vù...

Cũng như Cao Phong lúc này, bang chủ Cái Bang vờ kêu hoảng:

- Lại muốn cắn trộm ư? Cao Phong! Người là đại đệ tử của ta mau giúp ta khỏi bị cắn trộm nào.

Vừa kêu bang chủ Cái Bang vừa nhảy loạn.

Thoạt nhìn, cứ ngỡ cách nhảy của bang chủ có phần nào giống lối nhảy nhót của Cao Phong lúc này nhưng kỳ thực vẫn có điểm dị biệt.

Cung chủ Thần Bí Cung nhận ra điểm dị biệt đó:

- Là sư phụ, bộ pháp của lão nhi người sao không biến ảo bằng đồ đệ? Phải chăng cả hai đang về hòa lừa gạt ta? Đỡ!

Cao Phong tuy nghe bang chủ Cái Bang gọi nhưng vẫn đứng ngoài cười hề hề:

- Ai bảo lão nhân gia mãi say sưa đến bị người mắng là tuyệt nghệ học chưa tinh? Đã vậy, lão nhân gia cứ tự lo liệu đấy! Cao Phong đành đi trước một bước vậy. Ha... ha...

Gã bỏ đi thật, khiến bang chủ Cái Bang phải kêu to hơn:

- Người đi thật sao? Người không nhớ bốn chữ Thiên Địa Nhị Bổng là do ta giúp nên người mới có sao? Chờ ta với!

Bang chủ Cái Bang vừa kêu vừa tìm lối bỏ chạy và lão chạy theo Cao Phong.

Cung chủ Thần Bí Cung gầm vang:

- Lần này đồ sư đồ người dùng Xúc Địa Thành Thốn chạy thoát ta. Mau đứng lại nào.

Vút!

Cứ thế, Cao Phong chạy ở phía trước, bang chủ Cái Bang chạy giữa, và đuổi theo sau là cung chủ Thần Bí Cung.

Vút! Vút! Vút!

Cước bộ của Cao Phong có phần chậm lại. Nhận thấy điều đó, bang chủ Cái Bang dần bước tiến lên, đuổi kịp Cao Phong:

- Người định bày trò gì nữa? Đối với ta mỗi lần miễn tương đối mặt với lão “Quạ đen” là mỗi lần giảm thiểu niên kỷ. Người muốn làm gì thì làm, đừng lôi kéo la, cũng đừng lôi Cái Bang vào cuộc được chứ?

Dứt lời, bang chủ Cái Bang với cước lực không hổ danh đệ nhất thần hành lập tức tiến mất hút ở đằng trước.

Cao Phong không đáp lời nào, chỉ lẳng lặng chi trì cước bộ.

Dù chậm, Cao Phong vẫn chạy, kiên trì chạy.

Chuyện đến phải đến, cung chủ Thần Bí Cung cuối cùng vẫn đuổi kịp.

Tiếng quát của lão vang ngay sau lưng Cao Phong:

- Ha... ha...! Sư đồ người có cách cư xử lạ không thể ngờ. Lúc gặp nguy, mạnh đồ đệ đồ đệ chạy, mạnh sư phụ sư phụ chạy. Hoặc ta đoán đúng về việc người không phải đệ tử của lão hóa tử, hoặc lão hóa tử chỉ là phường tham sinh uý tử mới bỏ mặc người. Vậy chờ gì nữa người chưa nạp mạng! Đỡ!

Vù...

Cao Phong lập tức lạng người, định tránh chiêu công đang quật búa đến từ phía sau.

Vút!

Nào ngờ, lão cung chủ lại cười:

- Sai rồi! Đó chỉ là hư chiêu! Thực chiêu là đây. Ha... ha...

Vù...

Ầm!

Bị trúng kinh, Cao Phong loạng choạng!

Vút!

Lão cung chủ xuất hiện ngay trước mặt Cao Phong:

- Người trá nguyệt một, ta trá nguyệt mười. Nói đi, phải chăng người đang cải dạng? Và lão nhân già nua từng dùng một chiêu kiếm duy nhất uy hiếp Quan Chủ Cổ Thạch Quan cũng chính là người?

Cao Phong cố đè nén huyết khí cứ chực sôi trào. Hai thanh cây được Cao Phong hất mạnh ra:

- Chớ phí lời! Đỡ!

Vụt! Véo...

Lão cung chủ lập tức tràn người né tránh:

- Một đao, một kiếm. Một mình ngươi lại kiêm luyện nhiều môn công phu thế ư? Thử xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh? Đỡ!

Vù...

Ào..

Lão cung chủ tuy chỉ dùng mỗi một công phu là chưởng nhưng đại xuất thủ liên hoàn, một tả một hữu.

Cao Phong vụt chuyển đổi hai thanh gậy, khoa tít thành vòng cuộn thẳng vào nhị chiêu của đối phương.

Viu! Viu!

Lão cung chủ bắn lóe ra hai tia nhìn kỳ lạ:

- Dùng vật cứng để thi triển nhu kinh, võ học của ngươi càng lúc càng làm ta quan tâm đấy. Thử một lần nữa xem sao?

Đỡ! Đỡ!

Vù...

Ào...

Vẫn xuất thủ nhị kinh, lần này dường như lão cung chủ đã tăng thêm chân lực khiến nhị kinh vừa xuất phát đã mang theo uy lực nặng như núi thái, mệnh môn như đại hải.

Cao Phong vẫn lẳng lặng phát chiêu, một gậy chọc vào giữa bóng chưởng to đùng, một gậy chọt quét nhẹ xuống phần hạ bàn của lão cung chủ.

Vụt! Ào...

Lão cung chủ trợn mắt vì kinh ngạc:

- Nhị Thương Tử Luyện và Xích Luyện? Người cũng am hiểu thương pháp nữa sao? Khá đấy! Đỡ!

Vù...

Lão cũng thay đổi đấu pháp, không ra chiêu dập dồn nữa mà chỉ phát xạ chiêu liên chiêu, như muốn bức bách Cao Phong phải vận dụng hết sở học.

Cao Phong chợt biến chiêu. Thu hai thanh cây về, sau đó nhập làm một, để rồi cùng một lúc bật chéo về hai phía, công kích hai đại huyết Hồng Môn và Khí Hải của lão cung chủ.

Viu... viu...

Lão chép miệng:

- Thoái Bộ Đối Chiêu Âm Dương Bút? Sở học của người uyên bác ngoài sức tưởng đấy. Phải chăng thập bát ban võ nghệ người đều tinh thông?

Chẳng nói chẳng rằng, Cao Phong tuy chỉ có hai thanh cây không phải dài lắm ở trên tay nhưng vẫn tuần tự thi triển hết chiêu này đến chiêu khác với mỗi chiêu là mỗi hình thái cho từng thứ binh khí.

Có binh khí dài như trường thương, dây xích luyện, hoặc trường tiên vẫn được Cao Phong vận dụng bằng hai nhánh cây so ra không đủ độ dài. Ngược lại, cũng với hai nhánh cây đó, Cao Phong vẫn ngang nhiên biến thành đao pháp, kiếm pháp, bút pháp hoặc bồng pháp.

Qua đó cho thấy, dường như lão cung chủ nhận định đúng, Cao Phong quả thật đã kiêm thông thập bát ban võ nghệ (mười tám loại khí giới thông dụng hoặc không mấy thông dụng).

Và đó là điều làm cho lão cung chủ cuối cùng phải bật ra tiếng quát hỏi do không thể đoán biết sự thừa cùng xuất xứ lai lịch của Cao Phong:

- Sư phụ người là ai? Người thuộc môn phái nào? Hay gần đây có Ẩn Nhãn Môn xuất hiện và người là một trong những cao thủ Ẩn Nhãn Môn? Nói!

Lão hất mạnh hai kinh với thái độ không hề giấu giếm rằng nếu Cao Phong không đáp, không cung xưng những điều lão cần biết, một trong hai kinh này sẽ khiến Cao Phong hồn du địa phủ.

Đến lúc này Cao Phong mới chịu lên tiếng, không phải để đáp hay cung xưng mà là châm chọc lão:

- Trước không hỏi, sau không hỏi, lão hỏi ngay lúc này quả là điều lắm lần hết sức tệ hại. Vì cơ hội để lão uy hiếp ta bây giờ đâu còn. Xem đây!

Cao Phong loang hai thanh gậy vùn vụt và chính là Thiên Địa Nhị Bổng từng dùng để hí lộng lão cung chủ.

Vụt... vụt...

Lão bật quát:

- Người muốn nói này giờ người cố tình trùng trùng không nói gì là để điều hòa chân lực? Ta không tin công phu Phật Ấn Tu La của ta lại để người dễ dàng khôi phục chân nguyên như vậy. Nạp mạng!

Vù...

Hai thanh cây của Cao Phong vẫn ung dung tung hoành, lúc tả lúc hữu, lúc thực lúc hư và lúc cương lúc nhu.

Đã vậy Cao Phong còn đôi khi bật cười:

- Phật ấn hay Quỷ ấn gì cũng vậy! Cơ hội để lấy mạng ta đã bị lão bỏ qua, từ lúc này trở đi, trừ phi lão có thủ đoạn nào thật ác độc, thật tàn khốc thì không có gì để nói, chứ cứ thế này ta có thể cùng lão đùa bốn năm bảy ngàn chiêu. Không tin, lão cứ nhẫn nại chờ xem. Ha... ha...

Viu... viu...

Phát hiện những chiêu thức do Cao Phong thi triển qua hai thanh cây tuy cứ loang loáng nhưng dường như vô lực, đủ hiểu Cao Phong đang lấy hai chữ linh hoạt biến hóa làm chủ đạo cho đấu pháp hiện thời, và có nghĩa là Cao Phong đang vận dụng đạo lý nhu khắc cương, tĩnh chế động, hoặc lấy nhẹ để đối đầu với nặng, lão cung chủ găm lên hung hãn:

- Dù muốn dù không, người đâu mãi không thể cùng ta đối chiêu? Và chỉ một chiêu thôi là đủ cho ta lấy mạng người! Đỡ!

Cao Phong biết đối phương cố dần ép buộc phải đối chiêu, nhưng vẫn cứ chi trì cục diện. Với đạo lý nhu khắc cương, hai cây của Cao Phong tuy xuất chiêu vô lực khiến việc chạm chiêu là không thể, nhưng đôi lúc vẫn giúp Cao Phong hóa giải chiêu công của lão cung chủ.

Viu... viu...

Lão dần điên tiết:

- Đỡ! Nạp mạng! Đỡ!

Ào...

Ào...

Cao Phong cũng cuồng nộ:

- Lão cũng nên đỡ của ta một chiêu. Nào!

Véo...

Một thanh cây được Cao Phong bất ngờ thích mạnh vào túi lụa trùm đầu của lão buộc lão phải nghiêng đầu để tránh.

Đã nghiêng đầu tất phải chớp mắt, lão chớp mắt tất phải phân tâm.

Thanh cây thứ hai của Cao Phong vậy là có dịp chọc thẳng vào đại huyết Đan Điền của lão.

Véo...

Lão hơi bị bất ngờ đành hóp bụng đưa lưng về phía sau, chồm mặt về phía trước.

Cũng lúc này song thủ của lão cũng chồm ra:

- Lần này người phải chết!

Vù...

Cao Phong thất kinh nhìn song thủ của lão vụt trắng toát và đang vỗ ngay vào chính diện của bản thân.

Bật ngã nửa người về phía sau, Cao Phong dùng hai thanh cây ngăn chặn đà tiến công vũ bão của lão.

Vụt!

Vụt!

Lão bật cười:

- Phản ứng của người quá kém, liệu người sẽ ra sao? Ha... ha...

Và lão vươn tay chộp luôn vào hai thanh cây của Cao Phong.

Rốp... rốp...

Hai thanh cây dù đã vỡ vụn nhưng song thủ của lão vẫn tiếp tục chộp vào người Cao Phong.

Ào... Ào...

Đã lỡ nghiêng nửa người về phía sau trong một tư thế tuy ngoạn mục nhưng

lại là tư thế để lộ nhiều sơ hở nhất, Cao Phong kêu thầm vì biết sinh mạng thế là hỏng.

Đúng lúc này, chợt có tiếng người hô hoán vang lên:

- Quỷ Ấn Tu La! Môn công phu có xuất xứ ở Tây Vực?

Lại thêm một thanh âm nữa vang lên tiếp nối:

- Thần Bí Cung chẳng qua chỉ là người được Ma Tăng Tây Vực phái qua. Quả là điều khó có thể ngờ.

Lão cung chủ có một sát na khựng lại.

Bằng cảm nhận, Cao Phong nhận ra sát na đó chính là thời cơ hãn hữu.

Vút!

Bằng tư thức không ai dám nghĩ Cao Phong có thể thực hiện được Cao Phong cho hai chân liên tiếp chuỗi vào mặt đất. Và cứ thế vẫn giữ dáng người đang bật ngửa về phía sau, nhờ động tác chuỗi mạnh hai chân, thân hình của Cao Phong lập tức trượt về phía sau ít lắm nửa trượng.

Lúc nhận ra sự việc, lão cung chủ lập tức nhả kinh từ song thủ đang đà chộp về phía trước:

- Chạy đâu cho thoát?

Bùng! Bùng!

Rất tiếc, nhị kinh Quỷ Ấn Tu La của lão chỉ làm cho nền đất vỡ tung lên mà thôi. Còn Cao Phong thì đã an toàn ở cách đó hai trượng.

Cao Phong nhìn lão, lẩm bẩm:

- Ma Tăng Tây Vực? Quỷ Ấn Tu La?

Phần lão cung chủ, sau một thoáng đưa mắt nhìn quanh bỗng bật cười ằng ặc:

- Ấn Nhãn Môn! Vẫn là lũ Ấn Nhãn Môn vô dụng các người? Ha... ha...

----o0o----